ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

9. října 2008 *

Ve věci C-404/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Fővárosi Bíróság (Maďarsko) ze dne 6. července 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 27. srpna 2007, v trestním řízení zahájeném

**György Katzem**

proti

**Istvánu Rolandu Sósovi,**

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), J. Klučka, P. Lindh a A. Arabadžev, soudci,

* Jednací jazyk: maďarština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. června 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za G. Katze L. Kissem, ügyvéd,

– za I. Sóse L. Helmeczym, ügyvéd,

– za maďarskou vládu J. Fazekas, R. Somssich a K. Szíjjártó, jako zmocněnkyněmi,

– za rakouskou vládu E. Riedlem, jako zmocněncem

– za Komisi Evropských společenství R. Troostersem a B. Simonem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 10. července 2008,

vydává tento

**Rozsudek**

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2 a 3 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (Úř. věst. L 82, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 72, dále jen „rámcové rozhodnutí“).

2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného proti I. R. Sósovi, který je G. Katzem jakožto náhradním soukromým žalobcem stíhán za podvod.

## Právní rámec

*Právo Evropské unie*

3 Podle čtvrtého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí:

„Členské státy by měly sblížit své právní a správní předpisy v míře nezbytné k dosažení cíle, jímž je umožnit obětem trestných činů zvýšenou úroveň ochrany nezávisle na členském státě, ve kterém se nacházejí.“

4 Podle článku 1 rámcového rozhodnutí se pro účely tohoto rámcového rozhodnutí rozumí:

„a) ‚obětí‘ fyzická osoba, která utrpěla škodu včetně fyzického či psychického poškození, citovou újmu či hmotnou ztrátu přímo způsobenou jednáním [konáním] či opomenutím, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu;

[…]“

5 Článek 2 rámcového rozhodnutí uvádí:

„1. Každý členský stát zaručí obětem ve svém trestněprávním systému skutečnou a přiměřenou úlohu. Bude nadále usilovat o to, aby obětem v průběhu řízení zaručil zacházení náležitě respektující jejich osobní důstojnost, a uznává práva a oprávněné zájmy obětí, zejména v rámci trestního řízení.

2. Každý členský stát zajistí, aby s oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené, bylo zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci.“

6 Článek 3 rámcového rozhodnutí stanoví:

„Každý členský stát zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy.

Každý členský stát přijme vhodná opatření, aby jeho orgány vyslýchaly oběti pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení.“

7 Podle článku 5 rámcového rozhodnutí:

„Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby co nejvíce zmírnil komunikační obtíže týkající se porozumění nebo účasti oběti v postavení svědka nebo strany řízení v důležitých etapách dotyčného trestního řízení, a to způsobem srovnatelným s opatřeními tohoto druhu, která přijímá vůči obviněným."

8 Článek 7 rámcového rozhodnutí stanoví:

„Každý členský stát v souladu s příslušnými vnitrostátními předpisy nabídne oběti, jež má postavení strany nebo svědka, možnost náhrady nákladů vzniklých v souvislosti s její oprávněnou účastí na trestním řízení."

9 Podle informace ohledně prohlášení Francouzské republiky a Maďarské republiky o jejich přijetí pravomoci Soudního dvora rozhodnout o předběžných otázkách týkajících se aktů, na něž se vztahují ustanovení článku 35 Smlouvy o Evropské unii, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 14. prosince 2005 (Úř. věst. L 327, s. 19), učinila Maďarská republika prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým přijala pravomoc Soudního dvora Evropských společenství rozhodnout v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 35 odst. 3 písm. a) EU.

10 Nicméně podle rozhodnutí maďarské vlády (kormányhatározat) 2088/2003 (V. 15.) o prohlášení týkajícím se postupu předkládání žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru ze dne 15. května 2003, „Maďarská republika prohlašuje, že na základě

čl. 35 odst. 3 EU přijímá pravomoc Soudního dvora Evropských společenství podle čl. 35 odst. 3 písm. b) EU“.

11 Z informace ohledně prohlášení Maďarské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky a Republiky Slovinsko o jejich přijetí pravomoci Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se aktů, na něž se vztahují ustanovení článku 35 Smlouvy o Evropské unii, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 14. března 2008 (Úř. věst. L 70, s. 23), vyplývá, že Maďarská republika odvolala své předchozí prohlášení a „prohlásila, že přijímá pravomoc Soudního dvora Evropských společenství v souladu s pravidly stanovenými v čl. 35 odst. 2 a odst. 3 písm. b) Smlouvy o Evropské unii“.

*Vnitrostátní právní úprava*

12 Článek 28 odst. 7 zákona č. XIX z roku 1998 o trestním řízení (Büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény) stanoví:

„V souladu s podmínkami uloženými tímto zákonem, s výjimkou případu soukromé obžaloby nebo náhradní soukromé obžaloby, podává státní zástupce obžalobu k soudu nebo rozhodne o předložení věci k mediačnímu řízení, o přerušení trestního stíhání nebo o tom, že nepodá obžalobu v plném rozsahu. Státní zástupce může vzít obžalobu zpět nebo změnit její rozsah. Může přezkoumat spis řízení během řízení před soudem. Je oprávněný podat návrhy ke všem otázkám vzneseným v rámci řízení, o kterých má soud rozhodnout.“

13 Článek 31 odst. 1 téhož zákona stanoví:

„Nemůže v rámci trestního řízení jednat jako státní zástupce:

[…]

b) ten, kdo se řízení účastní nebo účastnil jako […] oběť, soukromý žalobce, náhradní soukromý žalobce nebo oznamovatel trestného činu nebo jako zástupce některého z uvedených subjektů nebo také jakákoli osoba blízká jednomu z uvedených subjektů;

c) ten, kdo se řízení účastní nebo účastnil jako svědek nebo znalec či odborník;

[…]“

14 Článek 51 odst. 1 uvedeného zákona definuje oběť jako osobu, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly poškozeny nebo ohroženy trestným činem. Podle odstavce 2 téhož článku má oběť právo:

„a) být přítomna u procesních úkonů a nahlížet do procesních písemností, které se jí týkají, nestanoví-li tento zákon jinak;

b) předkládat návrhy a vyjádření v kterékoli fázi řízení;

c) obdržet od soudu, státního zastupitelství a vyšetřujícího orgánu informace o svých právech a povinnostech v rámci trestního řízení;

d) v případech stanovených zákonem podat opravný prostředek.“

15 Podle čl. 53 odst. 1 zákona č. XIX z roku 1998:

„Oběť může vystupovat v postavení náhradního soukromého žalobce v případech stanovených tímto zákonem, pokud:

a) státní zástupce nebo vyšetřující orgán odmítne či odloží trestní oznámení;

b) státní zástupce nepodá obžalobu v plném rozsahu;

c) státní zástupce vezme obžalobu zpět;

d) státní zástupce po provedeném vyšetřování nezjistí spáchání trestného činu, který lze důvodně stíhat, a tudíž nepodá obžalobu, nebo po provedení vyšetřování nařízeného v rámci řízení zahájeného soukromým žalobcem, se rozhodne, že obžalobu nepodá;

e) státní zástupce vezme v průběhu jednání obžalobu zpět, protože má za to, že trestný čin nelze důvodně stíhat.“

16 Článek 236 zmíněného zákona uvádí:

„Nestanoví-li tento zákon jinak, vykonává náhradní soukromý žalobce v soudním řízení pravomoci náležející státnímu zástupci, včetně pravomoci podávat návrhy, aby vůči obviněnému byla uplatněna donucující opatření odnětí nebo omezení osobní svobody. Náhradní soukromý žalobce nemůže navrhovat, aby byl obviněný zbaven rodičovské zodpovědnosti.“

17 Článek 343 odst. 5 téhož zákona stanoví:

„Náhradní soukromý žalobce nemůže rozšířit rozsah obžaloby.“

**Skutkový rámec a předběžná otázka**

18 V rámci obžaloby podané k Fővárosi Bíróság (soud v Budapešti) G. Katzem jakožto náhradním soukromým žalobcem proti I. R. Sósovi, je I. R. Sósovi vytýkáno, že se dopustil podvodu podle čl. 318 odst. 1 maďarského trestního zákoníku (Büntető törvénykönyv) a způsobil G. Katzovi značnou škodu ve smyslu čl. 318 odst. 6 písm. a). Zmíněná obžaloba byla podána po vydání rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání v téže věci.

19 Obžaloba podaná náhradním soukromým žalobcem představuje zvláštní typ obžaloby upravený pravidly týkajícími se maďarského trestního řízení. Kromě obžalob podaných na návrh státního zástupce umožňuje maďarské právo oběti některých méně závažných trestných činů podat obžalobu; jedná se o „soukromou obžalobu" („magánvád"). „Náhradní soukromá obžaloba" („pótmagánvád"), která je dotčena ve sporu v původním řízení, je třetím typem obžaloby, který umožňuje oběti trestného činu, aby podala obžalobu, zejména v případě, kdy státní zástupce vezme zpět obžalobu, kterou podal. Soukromou obžalobu a náhradní soukromou obžalobu nelze zaměňovat s podáním trestního oznámení a uplatněním občanskoprávního nároku.

20 Návrh G. Katze směřující k tomu, aby jakožto oběť mohl být předvolán a vyslechnut jako svědek v rámci dotčené náhradní soukromé obžaloby, byl zamítnut Fővárosi Bíróság, který rozhodl o tomto návrhu důkazu a ukončil diskusi o této otázce.

21 Během své řeči před předkládajícím soudem G. Katz tvrdil, že když předkládající soud odmítl vyslechnout jako svědka oběť, která je zároveň žalobcem, nerespektoval zásady spravedlivého procesu a „rovnosti zbraní" zakotvené v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP"). Krom toho tvrdil, že v průběhu vyšetřování mu již byla způsobena újma tím, že vyšetřovací

orgán nesplnil svou povinnost prokázat skutkové okolnosti, zatímco právní institut náhradního soukromého žalobce právě umožňuje napravit tuto situaci s tím cílem, aby prostřednictvím výpovědi oběti, která se osobně dostaví k soudu, mohla být prokázána pravda a oběť se mohla domoci náhrady újmy. V opačném případě je podle G. Katze oběť znevýhodněna vůči stíhané osobě.

22 Na dalším jednání, které se konalo dne 6. července 2007, uvedený soud znovu otevřel vyšetřovací řízení. Uvedl, že článek 236 zákona č. XIX z roku 1998 se sice odchyluje od zákazu platného pro náhradního soukromého žalobce jednat jako člen státního zastupitelství, avšak žádné ustanovení téhož zákona se neodchyluje od zákazu uvedeného v čl. 31 odst. 1 uvedeného zákona, podle něhož svědek nemůže jednat jako člen státního zastupitelství. Fővárosi Bíróság z toho vyvodil, že náhradní soukromý žalobce nemůže být v rámci takového trestního řízení vyslechnut jako svědek. Pokud jde o řízení zahájené na základě soukromé obžaloby, dotčený zákon obsahuje výslovné ustanovení, podle něhož soukromý žalobce může být vyslechnut jako svědek. I když řízení zahájené na základě soukromé obžaloby a řízení zahájené na základě náhradní soukromé obžaloby mají nepochybně podobnou povahu, nelze nicméně bez jakéhokoliv odkazu jednoho řízení na druhé použít pro obě tato rozlišná řízení stejná pravidla.

23 Fővárosi Bíróság konstatuje, že samotný maďarský zákonodárce uznal, že institut náhradní soukromé obžaloby je důležitým nástrojem umožňujícím napravit nečinnost soudních orgánů. Je rovněž nepochybné, že tento právní institut s sebou nese to, že oběti je přiznána skutečná možnost domoci se prostřednictvím stanoveného řízení soudního rozhodnutí. Přitom by bylo obtížné nebo dokonce nemožné dosáhnout tohoto výsledku, pokud by oběť jednající jako náhradní soukromý žalobce neměla možnost být vyslechnuta jako svědek a pokud by sama tato osoba nemohla prostřednictvím své vlastní výpovědi poskytnout důkazy, přestože je to nejčastěji oběť, kdo zná skutkové okolnosti, jež je třeba prokázat.

24 Nicméně je třeba také uznat, že tím, že má náhradní soukromý žalobce pravomoci státního zástupce, má dost rozsáhlá práva. S ohledem na svou pravomoc podávat návrhy, má možnost poskytovat důkazy. Má také právo předložit své vyjádření.

25 Fővárosi Bíróság si klade otázku ohledně rozsahu slovního spojení „skutečná a přiměřená“ úloha obětí, stanoveného v článku 2 rámcového rozhodnutí a slovního spojení „aby oběti mohly v průběhu řízení být vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy“, stanoveného v článku 3 téhož rozhodnutí, a toho, zda je do něj třeba zahrnout možnost, aby vnitrostátní soud vyslechl jako svědka oběť trestného činu v řízení zahájeném na základě náhradní soukromé obžaloby.

26 Za těchto podmínek se Fővárosi Bíróság, který rozhoduje v prvním stupni, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musejí být články 2 a 3 rámcového rozhodnutí […] vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud musí zaručit, aby oběť trestného činu mohla být vyslechnuta jako svědek také v řízení zahájeném na základě náhradní soukromé obžaloby?“

**K přípustnosti**

27 Jak vyplývá z bodu 10 tohoto rozsudku, vládním rozhodnutím 2088/2003 ze dne 15. května 2003 přijala Maďarská republika pravomoc Soudního dvora rozhodnout o platnosti a výkladu aktů uvedených v článku 35 EU podle podmínek stanovených v odst. 3 písm. b) tohoto článku. Je nesporné, že projednávané předkládací rozhodnutí bylo podáno v souladu s tímto prohlášením, takže Fővárosi Bíróság patří k soudům,

které jsou oprávněny podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru podle článku 35 EU.

28 Maďarská vláda se domnívá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přesto nepřípustná, jelikož je hypotetická. Fővárosi Bíróság údajně nesprávně tvrdí, že maďarské právo neumožňuje náhradnímu soukromému žalobci, aby byl vyslechnut jako svědek v trestním řízení. Na podporu své argumentace se tato vláda dovolává zejména stanoviska trestního kolegia Legfelsöbb Bíróság (Nejvyšší soud) č. 4/2007 ze dne 14. května 2007, které prohlašuje, že „v trestním řízení neexistuje právní překážka, která by bránila tomu, aby oběť jednající jako náhradní soukromý žalobce byla vyslechnuta jako svědek". Györgi Katz má také za to, že je nepochybné, že maďarské právo umožňuje náhradnímu soukromému žalobci, aby byl vyslechnut jako svědek v trestním řízení.

29 Je třeba připomenout, že v souladu s čl. 46 písm. b) EU se ustanovení Smlouvy o ES, která se týkají pravomocí Soudního dvora a výkonu těchto pravomocí, mezi které patří článek 234 ES, vztahují na ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU za podmínek stanovených v článku 35 EU. Z toho plyne, že se režim stanovený v článku 234 ES má vztahovat na pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách na základě článku 35 EU, s výhradou podmínek stanovených v tomto posledně uvedeném článku (viz zejména rozsudek ze dne 12. srpna 2008, Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, Sb. rozh. s. I-6307, bod 36 a citovaná judikatura).

30 Po vzoru článku 234 ES článek 35 EU podřizuje možnost podat Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podmínce, že vnitrostátní soud „považuje rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vydání svého rozsudku", takže judikatura Soudního dvora týkající se přípustnosti předběžných otázek položených na základě článku 234 ES je v zásadě použitelná obdobně na žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce položené Soudnímu dvoru na základě článku 35 EU (viz zejména rozsudek ze dne 28. června 2007, Dell'Orto, C-467/05, Sb. rozh. s. I-5557, bod 39 a citovaná judikatura).

31 Z toho plyne, že domněnka relevance, která se váže k předběžným otázkám položeným vnitrostátními soudy, může být vyvrácena jen ve výjimečných případech, pokud je zjevné, že žádaný výklad ustanovení práva Evropské unie, kterých se tyto otázky týkají, nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo jestliže se jedná o hypotetický problém nebo pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny. S výjimkou těchto případů je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout o předběžných otázkách týkajících se výkladu aktů uvedených v čl. 35 odst. 1 EU (výše uvedený rozsudek Dell'Orto, bod 40 a citovaná judikatura).

32 Jak vyplývá z bodů 18 až 25 tohoto rozsudku, předkládací rozhodnutí uvádí v hlavních rysech skutkový základ sporu v původním řízení, jakož i ustanovení vnitrostátního práva, která jsou přímo relevantní a použitelná, a vysvětluje důvody, proč předkládající soud žádá o výklad rámcového rozhodnutí, stejně jako spojitost mezi rámcovým rozhodnutím a vnitrostátními právními předpisy použitelnými v dané oblasti.

33 V rozporu s tvrzením maďarské vlády není zjevné, že by ve věci v původním řízení byl předložený problém hypotetický, a to již z toho důvodu, že je nesporné, že předkládající soud zamítl návrh G. Katze směřující k tomu, aby byl vyslechnut jako svědek v řízení zahájeném na základě náhradní soukromé obžaloby, o které jde v původním řízení, z toho důvodu, že maďarské právo v takové situaci výslovně toto právo nestanoví.

34 Soudnímu dvoru dále nepřísluší, aby se v rámci řízení o předběžné otázce vyjadřoval k výkladu vnitrostátních ustanovení, ani aby posuzoval, zda jejich výklad, který poskytuje předkládající soud, je správný (viz zejména ohledně článku 234 ES rozsudek ze dne 14. února 2008, Dynamic Medien, C-244/06, Sb. rozh. s. I-505, bod 19).

35 Na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tudíž třeba odpovědět.

36 Naproti tomu není namístě vyhovět návrhu G. Katze směřujícímu k tomu, aby Soudní dvůr rozšířil položenou otázku takovým způsobem, aby také přezkoumal, zda rámcové rozhodnutí znamená, že některé vyšetřovací pravomoci, které maďarské právo přiznává státnímu zástupci, náleží i náhradnímu soukromému žalobci.

37 Předložit věc Soudnímu dvoru přísluší totiž podle článku 35 EU vnitrostátnímu soudu, a nikoliv účastníkům sporu v původním řízení. Možnost určit otázky, které budou předloženy Soudnímu dvoru, je tedy přiznána pouze vnitrostátnímu soudu a účastníci řízení nemohou jejich obsah měnit (viz výše uvedený rozsudek Santesteban Goicoechea, bod 46).

38 Krom toho odpovědět na otázky položené G. Katzem by bylo neslučitelné s úlohou přisouzenou Soudnímu dvoru článkem 35 EU, jakož i s povinností Soudního dvora zajistit vládám členských států a zúčastněným stranám možnost předložit svá vyjádření podle článku 23 statutu Soudního dvora vzhledem k tomu, že podle tohoto ustanovení jsou zúčastněným oznamována pouze předkládací rozhodnutí (viz výše uvedený rozsudek Santesteban Goicoechea, bod 47).

**K předběžné otázce**

39 Je nesporné, že osoba, která se nachází v situaci G. Katze, představuje oběť ve smyslu čl. 1 písm. a) rámcového rozhodnutí, podle něhož je obětí fyzická osoba, která utrpěla škodu přímo způsobenou jednáním či opomenutím, jež porušuje trestněprávní předpisy členského státu.

40 Jak vyplývá z článků 5 a 7 rámcového rozhodnutí, toto rozhodnutí upravuje situaci oběti, ať již oběť jedná jako svědek, nebo jako účastník řízení.

41 Žádné ustanovení rámcového rozhodnutí nesměřuje k tomu, aby z působnosti rámcového rozhodnutí vylučovalo situaci, kdy jako ve věci v původním řízení oběť vykonává v trestním řízení funkci žalobce namísto veřejného orgánu.

42 Ze čtvrtého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí vyplývá, že je třeba umožnit obětem trestných činů zvýšenou úroveň ochrany.

43 Podle čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí členské státy zaručí obětem ve svém trestněprávním systému skutečnou a přiměřenou úlohu a uznávají práva a oprávněné zájmy obětí, zejména v rámci trestního řízení.

44 Článek 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí obecně stanoví, že členské státy zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy.

45 Proto i když se oběť, která jedná jako náhradní soukromý žalobce, může domáhat takového postavení oběti, jaké je stanoveno v rámcovém rozhodnutí, nic to nemění na tom, že čl. 3 odst. 1 tohoto rozhodnutí ani žádné jiné ustanovení rámcového rozhodnutí neupřesňují režim předkládání důkazů použitelný na oběti v trestním řízení.

46 Je tudíž nutno konstatovat, že když rámcové rozhodnutí ukládá členským státům, aby jednak zaručily obětem zvýšenou úroveň ochrany, jakož i skutečnou a přiměřenou úlohou ve svém trestněprávním systému, a jednak uznaly práva a oprávněné zájmy těchto obětí tak, aby mohly být vyslechnuty a poskytnout důkazy, ponechává vnitrostátním orgánům současně širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o konkrétní podmínky provádění těchto cílů.

47 Nicméně čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí a čl. 2 odst. 1 téhož rozhodnutí v každém případě znamenají to, že oběť může podat výpověď v rámci trestního řízení a že tato výpověď může být zohledněna jako důkaz, neboť jinak by čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí byl zbaven značné části svého užitečného účinku a nebyly by splněny povinnosti uvedené v čl. 2 odst. 1 téhož rozhodnutí.

48 Je třeba dodat, že rámcové rozhodnutí musí být vykládáno tak, aby byla dodržena základní práva, mezi kterými je zvláště třeba poukázat na právo na spravedlivý proces, jak je stanoveno v článku 6 EÚLP (viz zejména rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 59).

49 Přísluší tudíž předkládajícímu soudu, aby se konkrétněji ujistil, že provedení důkazů v rámci trestního řízení, posuzovaného ve svém celku, neohrožuje spravedlivost procesu ve smyslu článku 6 EÚLP, jak je vykládán Evropským soudem pro lidská práva (viz zejména rozsudek ze dne 10. dubna 2003, Steffensen, C-276/01, Recueil, s. I-3735, bod 76, a výše uvedený rozsudek Pupino, bod 60).

50 Za těchto podmínek je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že články 2 a 3 rámcového rozhodnutí musejí být vykládány v tom smyslu, že neukládají vnitrostátnímu soudu povinnost umožnit oběti trestného činu, aby byla vyslechnuta jako svědek v rámci takového řízení zahájeného na základě náhradní soukromé obžaloby,

jaké je dotčeno v původním řízení. Nicméně v případě, že taková možnost neexistuje, musí být oběti umožněno, aby podala výpověď, která může být zohledněna jako důkaz.

**K nákladům řízení**

51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

**Články 2 a 3 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení musejí být vkládány v tom smyslu, že neukládají vnitrostátnímu soudu povinnost umožnit oběti trestného činu, aby byla vyslechnuta jako svědek v rámci takového řízení zahájeného na základě náhradní soukromé obžaloby, jaké je dotčeno v původním řízení. Nicméně v případě, že taková možnost neexistuje, musí být oběti umožněno, aby podala výpověď, která může být zohledněna jako důkaz.**

Podpisy.